

MARJAN MEEKMA-VAN DER HORST: 'BIJ DEFENSIE HAD IK ALTIJD EEN BAAS BOVEN ME; BIJ HET GEZONDHEIDSCENTRUM ZIJN WE EEN TEAM'

DAT DE UITSLAG VAN DE CITO-TOETS NIET ALLES ZEGT OVER IEMANDS LEERCAPACITEITEN, DAAR KAN MARJAN MEEKMA-VAN DER HORST OVER MEEPRATEN. OP BASIS VAN DEZE TEST GING ZE NAAR DE MAVO, WAAR ZE VERRASSEND HOGE CIJFERS HAALDE. HAAR WENS AANSLUITEND OK-ASSISTENT TE WORDEN, KWAM (HELAAS) NIET UIT. DAARENTEGEN IS DE ALPHENSE NU - EEN CARRIÈRE BIJ DEFENSIE EN TAL VAN SUCCESVOL DOORLOPEN OPLEIDINGEN LATER - HUISARTS BIJ HET MEDE DOOR HAAR OPGERICHTE GEZONDHEIDSCENTRUM.

Door Jolanda van Luinen

OVER WERKEN EN LEREN

Hoe bestaat het dat u met mavo-advies uiteindelijk cum laude bent afgestudeerd?

„Ik was een ‘slachtoffer’ van de Cito-toets én de leerkracht vond me speels. Mijn ouders vonden het mavoadvies al heel wat en ik vond het wel best. Zelfs voor de exacte vakken haalde ik op de mavo zonder moeite negens en tienen. Na het behalen van mijn diploma wilde ik operatiekamerassistent worden, maar dat werd me afgeraden omdat ik eczeem had. Mijn tweede keus was werken voor Defensie. Het leger zit namelijk bij ons in de familie: mijn opa en oma hebben gediend in de marine en mijn vader was kok bij de landmacht. Zodoende trad ik in dienst bij de MILVA. Op de Alexanderkazerne in Den Haag zat ik met circa dertig meisjes in een soort internaat waar geen mannen kwamen. We kregen theorie, gingen op bivak, deden aan vechtsporten en schieten. Na het doorlopen van de opleiding gingen de meeste MILVA's werken op de administratie van Defensie; drie anderen en ik werden uitverkozen voor de verbindingdienst. Dit wapen had meer status dan het dienstvak administratie, dus dat vond ik wel mooi.”

„In Ede-Wageningen kreeg ik een vervolgopleiding in telex, typen, crypte, radio en morse. In die tijd heb ik mijn latere man ontmoet, die toen dienstplichtig officier was. Na deze opleiding ging ik voor de landmacht werken als hoofd Telexafdeling in de Clingendael bunker in Den Haag. In de avonduren heb ik toen mijn havo-diploma gehaald. In die tijd werd ik overgeplaatst naar de Frederikkazerne in Den Haag. Hier werd ik secretaresse van hoofd Verbindingen. Dat werk heb ik een aantal jaren gedaan.”

Hoe verliep uw ‘schoolcarrière’ verder?

„Na de havo ben ik doorgestroomd naar het vwo. Dit diploma heb ik op mijn 25ste gehaald. Omdat ik vroeger OK-assistent had willen worden, bedacht ik om fulltime Geneeskunde te gaan studeren. Men verklaarde mij voor gek, want ik zat toen net tegen de promotie naar sergeant-majoor aan, waar een goed salaris aan verbonden was. Mijn man steunde gelukkig mijn plan. Zodoende nam ik ontslag bij Defensie. Ik was wat ouder dan de gemiddelde student en getrouwd. Daarom ging ik niet in Leiden op kamers, maar ben ik in Den Haag blijven wonen. Op de universiteit was ik vrij actief. Ik deed er assistent-schappen, gafles op de

Marjan Meekma-van der Horst is heel blij met hoe het Gezondheidscentrum functioneert.

Foto: Wil Kokelaar

snijzaal en was assistent microbiologie. Binnen zes jaar was ik basisarts en kon ik terecht in de coschappen. Vervolgens moest ik me specialiseren, maar omdat ik niet kon kiezen en pas op mijn 40ste klaar zou zijn, ging ik terug naar mijn oude werkgever. Om militair arts te worden, moest ik solliciteren. Ik werd direct aangenomen, omdat er een tekort aan vrouwen en artsen was en ik bekend was bij Defensie. In Hollandse Rading heb ik toen zes weken de artsenklas gevolgd. De meesten in mijn klas waren nog dienstplichtig; één collega en ik waren de enige beroepskrachten.”

OVER ECHTE OORLOG

Arts worden bij ‘mannenbolwerk’ Defensie. Hoe was dat?

„Bij de parate eenheid Genie in Wezep - hier had ik als 1ste luitenant een team van vijftien dienstplichtige hospikken onder me - hadden ze nog nooit een vrouw als arts gehad. De mannen van de Genie waren een apart slag volk, ze doen zwaar werk, zoals mijnen ontmantelen en bruggen bouwen. Ik ging met hen mee op oefening in Nederland en Duitsland, waar grootscheepse oefengewondenspel werden gespeeld met veel ‘gewonden’. Met wagens en tenten moesten wij daar eerst geschikte hulp-posten bouwen, voordat er ‘behandeld’ konden worden.”

„In 1993 was ik aan de beurt om naar Joegoslavië te worden uitgezonden. Mijn standplaats werd het hoofdkwartier in Zagreb waar ik vier dagen per week spreekuur had. Daarnaast reisden we ons suf naar de buitengebieden om de Nederlandse verbingsmensen bij VN-bataljons te verzorgen. In het omringde Sarajevo zaten ook Nederlan-

ders. Als vrouw mocht ik bijvoorbeeld bij de Egyptenaren de kazerne niet op. Op zo'n moment moest ik op mijn strepen gaan staan - ik was speciaal voor deze missie bevorderd tot kapitein. Door beddentekort sliep ik in eentje van iemand die op dat moment dienst had. Je moest je maar niet afvragen of dat fris was. Ook was er een watertekort, waardoor er beperkt gedoucht kon worden. De staf van de VN zat in het ‘PTT-gebouw’ van Sarajevo. In de kelder zat zowel de Nederlandse verbindingdienst als het noodhospitaal van de Fransen. Hier kwamen slachtoffers van granaatscherven en beschietingen binnen. Het was daar nog echt oorlog.”

OVER BAAS BOVEN BAAS

Hoe werd u uiteindelijk werkzaam in het burgerleven?

„Na Joegoslavië volgde ik de toen nog 2-jarige huisartsenopleiding. Daar heb ik drie maanden langer over gedaan, omdat ik in die tijd onze zoon kreeg. Na het ouderschapsverlof ging hij naar de crèche en ik terug naar Defensie, als arts voor de marechaussee en de medische dienst van Schiphol. Daarnaast werkte ik een dag per week bij een huisarts in Alphen - waar we in 1993 zijn komen wonen - om mijn artsenregistratie geldig te houden. Werken op de luchthaven was heel afwisselend. Ik behandelde er reizigers, maar vaccineerde ook de marechaussee wanneer zij asielzoekers moesten terugbrengen. In die tijd had ik al affiniteit met reizigersvaccinatie.”

„Ik werkte een jaar parttime bij dokter Wijnmalen toen hij met pensioen ging en me vroeg zijn praktijk over te nemen. Ik heb even getwijfeld, want

het was een grote praktijk. Maar ja, ik kreeg het zo in de schoot geworpen. Wat ook meespeelde was dat mijn zoon inmiddels vier jaar was, waardoor ik weer bovenaan het lijstje van uitendingen kwam. Voorheen vond ik dat prima, maar met een kind wordt je wereld toch wat anders. Ik was sowieso een beetje klaar met Defensie, omdat je ook als majoor-arts nog steeds een baas boven je hebt. Deze waren niet altijd medisch geschoold, waardoor we wel eens botsen. Mijn ideaal was huisarts worden in een gezondheidscentrum. Eigen baas zijn met de voordelen van samenwerking en schaalvergroting. Andere dokters uit onze huisartsengroep zagen die voordelen ook. Helaas duurde het vijf jaar voordat we een geschikte nieuwbouwlocatie hadden gevonden en nog eens twee jaar voor het pand klaar was. Tot die tijd hield ik praktijk in de Van Nesstraat. Lekker dicht bij de school van mijn zoon, zodat hij 's middags naar me toe kon komen. Ook in het Gezondheidscentrum komt hij regelmatig langs en heeft hij een eigen plekje om te computeren of te tekenen. Met acht assistentes die over hem moederen, vindt hij het maar wat gezellig. Dat je na schooltijd niet altijd de volledige aandacht hebt van je ouders, daar krijg je als kind niks van. Je wordt er zelfstandiger van.”

OVER CAPACITEITEN

Het Gezondheidscentrum bestaat bijna vijf jaar. Hoe zijn die verlopen?

„Het was een hele overgang van vier solopraktijken naar een combinatie daarvan. De patiënten zijn bij hun eigen dokter gebleven, de assistentes daarentegen gingen in een poule werken. Het

was voor ons allemaal inschikken en aanpassen, maar dat was het wel waard. Als soloartsen hadden we bijvoorbeeld geen ECG-apparaat, longfunctieapparaat, 24-uurs bloeddrukmeting en een geavanceerde website. Met z'n allen hebben we die grote uitgaven wél kunnen doen. Ook hebben we nu praktijkondersteuners voor diabetes en longziekten. Door de samenwerking kunnen we goed gebruik maken van elkaars capaciteiten. Zo is dokter Spruit (volgend jaar de opvolger van dokter Klein Haneveld) goed met de computer, dokter Van Selm doet de financiën en het netwerken, dokter Troe is bezig met het opzetten van protocollen voor de HKZ-certificering en ik houd me onder andere bezig met personeelszaken en het opleiden van huisartsen. Mijn collega's en ik zijn heel blij met dit enthousiaste team. Wellicht is het voor nieuwkomers in Alphen goed te weten dat dokter Troe nog geen patiëntenstop heeft.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Marjan Meekma-van der Horst verwachten?

„Met het Gezondheidscentrum zijn we nu op de rit en in volle vaart bezig. Dus voorlopig blijf ik lekker werken.”

Naam: Marjan Meekma-van der Horst
Geboortedatum: 1 juli 1959
Geboorteplaats: Middelburg
Beroep: huisarts
Relatie: getrouwd met Bouke Meekma
Kinderen: zoon Casper (13)
Hobby's: lezen, koken, tuinieren